

Arrest

nr. 132 833 van 5 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren in het dorp Yaghsband, gelegen in het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. U werkte er in het houtbedrijf van uw broer, maar twee à drie jaar geleden stopte hij met die zaak omdat ze niet langer rendabel was. Vervolgens begon u te werken als een chauffeur en vervoerde u mensen tussen Jalalabad en Torkham. Eind 2013 werd u via een gemeenschappelijke kennis voorgesteld aan Lal Mohammad Durani, een provincieraadslid in Nangarhar. U werkte een drietal maanden als zijn privéchauffeur toen u werd ontvoerd door de taliban. Ze wilden dat u explosieven of medestrijders zou vervoeren omdat u met

de dienstwagen van een provincieraadslid rondreed en daardoor van bepaalde veiligheidscontroles was vrijgesteld. Omdat u geen andere uitweg zag, ging u hier meteen mee akkoord.

Na uw vrijlating vertelde u aan Lal Mohammad Durani wat er was gebeurd. In samenspraak met hem nam u ontslag en dook u onder. Eind februari of begin maart 2014, een tiental dagen na uw ontvoering door de taliban, nam u het vliegtuig naar Turkije. Via Griekenland reisde u vervolgens door naar België waar u aankwam op 2 april 2014. Dezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara en de kopieën van twee foto's waarop u samen met Lal Mohammad Durani te zien bent.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw voorgehouden herkomst uit Afghanistan noch aan uw Afghaanse nationaliteit.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de Afghaanse kalender bijzonder ontoereikend en aberrant was en dat uw verklaringen over de toepassing van die kalender allerminst in overeenstemming zijn met het gebruik ervan in Afghanistan. Zo verklaarde u dat hamal, hoet en saur de maanden van de lente zijn, dat aqrab, assad en mizan de zomermaanden zijn, dat sambula, mizan en aqrab de maanden van de herfst zijn en dat de wintermaanden overeenkomen met qaus, djedi en dalwa (CGVS, p. 20-21). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u van geen enkel seizoen de drie correcte daarmee overeenkomende maanden had opgesomd, bleef u erbij dat u de Afghaanse kalender kende (CGVS, p. 21). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u aqrab zowel in de zomer als de herfst had geplaatst, verklaarde u dat sommige maanden voor de helft in één seizoen vallen en voor de helft in een ander seizoen. U gaf daarbij eveneens aan dat de maand hoet voor de helft in de lente valt (CGVS, p. 21). Toen u vervolgens werd gevraagd in welke twee seizoenen de maand aqrab valt, verklaarde u vreemd genoeg dat de ene helft van aqrab in de herfst en de andere helft in de winter valt (CGVS, p. 22). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u even voordien aqrab nog in de zomer had gesitueerd, verklaarde u dat u alles aan de tolk had gezegd en dat u verder niets wist (CGVS, p. 22). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de maanden van de Afghaanse kalender, in tegenstelling tot wat onder meer in de gregoriaanse kalender gebruikelijk is, volledig overlappen met de verschillende seizoenen. Het begin van de lente valt samen met het begin van de maand hamal, het begin van de zomer valt samen met het begin van de maand saratan, het begin van de herfst valt samen met het begin van de maand mizan en het begin van de winter valt samen met het begin van de maand djedi. Het is dan ook hoogst onaannemelijk dat iemand die zijn hele leven in Afghanistan heeft gewoond en beweert de Afghaanse kalender te kennen, zou verklaren dat sommige maanden voor de helft in het ene en voor de helft in het andere seizoen zouden vallen (CGVS p. 6 en 21).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de in Afghanistan gebruikte oppervlaktematen allerminst een doorleefde indruk maakte. Zo kon u weliswaar correct aangeven dat één 'biswa' kleiner is dan één 'jerib', maar vreemd genoeg had u er geen idee van hoeveel 'biswa' in één 'jerib' gaan (CGVS, p. 24). Uw beperkte kennis hieromtrent is des te opmerkelijker aangezien u eerder had aangegeven dat u zelf landbouwwelden bezit die worden verpacht aan een boer (CGVS, p. 16-17). Ook uw kennis over de verschillende gewichtseenheden die in Afghanistan worden gebruikt, bleek allerminst accuraat. Zo gaf u correct aan dat 'kharwar' een eenheid van gewicht is, maar bleek u vreemd genoeg niet in staat om die eenheid te situeren ten opzichte van andere gewichtseenheden (CGVS, p. 22). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat 'kharwar' een nationaal gebruikte gewichtseenheid is die overeenkomt met 560 kg. Vervolgens verklaarde u correct dat één 'man' overeenkomt met zeven kilo, maar verklaarde u foutief dat één 'man' overeenkomt met vier 'kharwar' (CGVS, p. 23). In realiteit gaat er evenwel 80 'man' in één 'kharwar'. Dat uw antwoord bijzonder ver afwijkt van de Afghaanse realiteit is andermaal erg opmerkelijk. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat de door u opgegeven gewichtseenheid 'chitaak', wordt gebruikt in India en Pakistan (CGVS, p. 22-23). Er werd geen informatie teruggevonden over het gebruik van 'chattak' of 'chittack' in Afghanistan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de periode toen de taliban de plak zwaaiden over Afghanistan geenszins doorleefd zijn. Zo verklaarde u dat u tijdens het talibanregime steeds in Afghanistan bent gebleven. U verklaarde aanvankelijk dat u uw kinderen destijds naar Pakistan had gestuurd, maar dat u zelf bent achtergebleven omdat u uw houthandel niet zomaar kon achterlaten. Toen u werd gevraagd hoe oud uw oudste kind momenteel is, verklaarde u dat het negen jaar oud is. Toen u nogmaals werd gevraagd of u uw kinderen had weggestuurd toen de taliban aan de macht waren, antwoordde u bevestigend en voegde u daaraan toe dat ze niet lang in Peshawar waren gebleven, maar snel naar Afghanistan waren teruggekeerd (CGVS, p. 8). Dat u beweert dat u

een kind dat momenteel negen jaar oud is ten tijde van het talibanregime naar Pakistan hebt gestuurd, toont andermaal aan dat uw verklaringen geenszins stroken met de Afghaanse realiteit. De taliban waren immers aan de macht van 1996 tot 2001. Het is intussen al dertien jaar geleden dat ze van de macht werden verdreven. Bijgevolg dient te worden besloten dat u nog geen kinderen had ten tijde van het talibanregime.

Toen u even later werd gevraagd hoeveel kinderen u al had toen u hen naar Pakistan stuurde tijdens het regime van de taliban, verklaarde u – na lang te hebben nagedacht – plots dat u nog niet was getrouwd ten tijde van het talibanregime en dat de kinderen van uw broer in die periode waren weggegaan (CGVS, p. 8). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u even voordien nog had gezegd dat u uw eigen kinderen had weggestuurd ten tijde van het talibanregime, ontkende u dit te hebben verklaard en zei u dat u dacht dat de vragen handelden over de kinderen van uw broer (CGVS, p. 8-9). Aangezien u even voordien nog had bevestigd dat u uw eigen kinderen naar Pakistan had gestuurd, weet deze verklaring evenwel allerm minst te overtuigen. De vaststelling dat u anachronistische verklaringen aflegt over gebeurtenissen die uw kinderen zouden zijn overkomen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

Dat er grote twijfels bestaan over uw herkomst uit Nangarhar en uw Afghaanse staatsburgerschap blijkt verder uit uw bijzonder gebrekkige kennis over enkele prominente figuren en groeperingen uit de recente Afghaanse geschiedenis. Toen u werd gevraagd wie Mohammad Younus Khalis is, een legendarische krijgsheer uit Nangarhar, verklaarde u dat hij de leider was van de taliban, dat hij afkomstig is uit het district Deh Bala en kon u vreemd genoeg niet mededelen of hij al dan niet nog in leven was (CGVS, p. 27). Uw verklaringen stroken evenwel geenszins met de realiteit. Mohammad Younus Khalis is immers niet afkomstig uit uw district Deh Bala, maar wel uit het dorp Gandamak, gelegen in de grensregio tussen de districten Khogyani en Sherzad. Hoewel Khalis in 2003, twee jaar na de val van het talibanregime, opriep tot jihad tegen de Amerikaanse troepen in Afghanistan, was hij nooit aangesloten bij de taliban. Hij was een moedjahedien-commandant, die aan het hoofd stond van de factie Hezb-i-Islami Khalis en die vocht tegen het communistische regime. Na de val van dat regime in 1992 wierp hij zich op tot de bewaarder van een relatieve vrede in Nangarhar. Hij stierf in 2006 in ballingschap. Hij was toen vermoedelijk 87 jaar oud. Dat u niet in staat bleek om correcte informatie te verstrekken over een persoon die zo belangrijk was voor de regio waar u uw hele leven hebt doorgebracht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst.

Ook over Burhanuddin Rabbani, die vier jaar lang president was van Afghanistan in de jaren '90, bleek u nauwelijks enige concrete informatie te kunnen mededelen. Hiernaar gevraagd verklaarde u enkel dat hij een eerste minister was in het verleden, voor de taliban aan de macht kwamen. Toen u verschillende keren de gelegenheid werd geboden om daarover verdere verklaringen af te leggen, zei u letterlijk dat u geen andere informatie over die persoon bezat (CGVS, p. 29). U bleek zelfs de voornaam van Rabbani niet te kennen. Toen u werd gevraagd of Rabbani nog in leven was, verklaarde u vreemd genoeg dat de man nog steeds leeft (CGVS, p. 30). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat Burhanuddin Rabbani om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag in Kabul in 2011 toen een lid van de taliban een bom tot ontploffing bracht die hij had verstopt onder zijn tulband. Dat u niet op de hoogte bent van een dergelijk ingrijpend en gemediatiseerd incident voor de Afghaanse samenleving doet verder vragen rijzen over uw Afghaanse nationaliteit. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u op de vraag of u politieke partijen in Afghanistan kende, antwoordde dat 'er geen politieke partijen zijn in Afghanistan'. Gevraagd of u zeker was van dit antwoord, verklaarde u dat er partijen waren als 'Hekmatyar Hezb' en de taliban. Toen u vervolgens werd gevraagd of u partijen kende die deelnamen aan de Afghaanse verkiezingen, moest u evenwel het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 30). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat er in Afghanistan veel verschillende politieke partijen actief zijn. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u er niet één bij naam kunt noemen, te meer daar u nog als de privé-chauffeur van een provincieraadslid zou hebben gewerkt.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan en bijgevolg evenmin aan uw werk als privé-chauffeur voor een provincieraadslid blijkt verder uit de gebrekkige en foutieve verklaringen die u hebt afgelegd over uw werk. Zo is het opmerkelijk dat u niet kon mededelen waarom Lal Mohammad Durani een nieuwe chauffeur nodig had en u evenmin op de hoogte bleek van het wedervaren van diens vorige chauffeur (CGVS, p. 35). U bleek evenmin in staat mee te delen hoe vaak de provinciale raad samenkwam (CGVS, p. 33). U gaf aan dat u steeds buiten bleef bij de andere chauffeurs, omdat iedere provincieraadslid zijn eigen chauffeur had. Toen u vervolgens de logische vraag werd gesteld of u andere provincieraadsliden bij naam kon opnoemen, somde u onder meer Amir Jan Dawlatzai en Faridoon Momand op. Laatstgenoemde was volgens u de voorzitter van de provinciale raad (CGVS, p. 33-34). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat Amir Jan Dawlatzai en Faridoon Momand leden zijn van het nationale Afghaanse parlement en er de provincie Nangarhar vertegenwoordigen. Dat u abusievelijk leden van het nationale parlement

verwacht met leden van de provinciale raad, hoewel u daar geregeld over de vloer kwam, doet vermoeden dat uw kennis (foutief) ingestudeerd is. Dat de door u opgegeven provincieraadsleden Jamal Qadir en Javid Zaman daadwerkelijk leden zijn de provinciale raad van Nangarhar, doet geen afbreuk aan die vaststelling (CGVS, p. 34).

Ook over uw dorp Yaghsband legde u gebrekkige en foutieve verklaringen af. Gevraagd of u zelf had gestemd toen Lal Mohammad Durani werd verkozen voor de provinciale raad van Nangarhar, antwoordde u dat u dat niet had gedaan omdat u ziek was. Gevraagd waar de inwoners van uw dorp toen hebben gestemd, verklaarde u dat ze naar het districtscentrum waren gegaan. U verklaarde dat de mensen uit uw regio ook nog in een school nabij Shpola konden stemmen, maar moest het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of men nog op een andere plaats dicht bij uw dorp zijn stem kon uitbrengen (CGVS, p. 30-32). Dit is hoogst opmerkelijk aangezien uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat men ook in uw dorp Yaghsband een kiesbureau had geïnstalleerd. Toen u hiermee werd geconfronteerd, herhaalde u dat u toen ziek was en er verder geen informatie over had (CGVS, p. 31-32). Dat er die dag wel degelijk in Yaghsband werd gestemd blijkt uit de resultaten van de presidentsverkiezingen, die samen met de provincieraadsverkiezingen werden georganiseerd, en die per stembureau werden vrijgegeven. Uit bovenvermelde informatie blijkt bovendien dat ook tijdens de parlementsverkiezingen van 2010 kon worden gestemd in uw dorp. Dat iemand die beweert zijn hele leven in Yaghsband te hebben doorgebracht, niet op de hoogte is van het feit dat er in zijn dorp kon worden gestemd, is op zijn zachtst opmerkelijk te noemen.

Dat uw kennis over uw het dorp waar u uw hele leven zou hebben doorgebracht ernstige hiaten vertoont, bleek tevens toen u vragen werden gesteld over het naburige dorp Sra Miran. U verklaarde dit dorp te kennen en zei dat het op de weg ligt naar uw dorp, maar gaf vreemd genoeg aan dat het een geografisch hoger gelegen dorp betreft dat bovendien aan de andere kant ligt van de rivier die langs uw dorp stroomt. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat Sra Miran lager ligt in de vallei dan uw dorp en dat het zich aan dezelfde kant van de rivier bevindt als uw dorp. Toen u hiermee werd geconfronteerd bleef u evenwel bij uw verklaringen (CGVS, p. 32). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe ver Sra Miran van uw dorp ligt, verklaarde u dit niet te weten. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u even voordien nog gezegd dat Sra Miran op de weg ligt naar uw dorp en u opnieuw de vraag werd gesteld hoe lang u erover doet om van uw dorp naar Sra Miran te gaan, moest u toegeven dat u niet weet hoe ver Sra Miran van uw dorp ligt (CGVS, p. 32-33). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat Sra Miran een buurdorp is van Yaghsband en dat men vanuit Yaghsband steeds langs Sra Miran moet passeren wanneer men de kortste weg naar Jalalabad of Torkham wil nemen. Dat iemand die zijn hele leven in Yaghsband heeft gewoond en jarenlang als chauffeur heeft gewerkt het antwoord op dergelijke evidente vragen niet kan meedelen, zorgt ervoor dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel en herkomst uit Deh Bala.

Toen u ermee werd geconfronteerd dat u geenszins aannemelijk maakte dat u afkomstig bent uit Afghanistan, repliceerde u dat u op bepaalde vragen het antwoord niet kent, maar dat u nooit ergens anders hebt gewoond dan in Deh Bala (CGVS, p. 27). Toen u er even later opnieuw op werd gewezen dat het niet aannemelijk is dat u afkomstig bent uit Afghanistan, antwoordde u enkel dat u van sommige mensen niet wist dat ze gestorven zijn (CGVS, p. 35).

Het geheel van bovenstaande bemerkingen toont evenwel aan dat u uw Afghaanse herkomst allerminst geloofwaardig heeft gemaakt. Op tal van eenvoudige vragen kon u immers geen antwoord bieden. Uw gebrek aan kennis over uw dorp, uw werk, prominente regionale en nationale figuren en praktische gebruiken in Afghanistan trekken uw beweerde Afghaanse nationaliteit en origine op fundamentele wijze in twijfel. Gezien uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw herkomst en nationaliteit, brengt u geen geloofwaardige elementen aan die een nood aan bescherming doen vermoeden. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Wat betreft de kopie van de door u neergelegde taskara dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw Afghaanse herkomst te herstellen. Wat betreft de kopieën van de foto's waarop u samen met Lal Mohammad Durani zou figureren, moet worden opgemerkt dat deze foto's op zich geen bewijs vormen van uw beweerde Afghaanse nationaliteit en evenmin uitsluitel geven over de aard van uw beweerde relatie met Lal Mohammad Durani.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat het, gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse herkomst, niet aangewezen is dat u naar Afghanistan zou worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 EVRM.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen en de inhoud en de toepassing van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Volgens verzoeker missen de motieven van de bestreden beslissing feitelijke grondslag, werd niet met alle gegevens rekening gehouden en houdt een terugkeer naar Afghanistan een ernstig gevaar in voor zijn leven en zijn veiligheid.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) heeft met name geen rekening gehouden *"met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende alsmede met het specifieke profiel van de asielzoeker"*. Verzoeker wijst erop dat hij zijn dorp in het correcte district kon situeren en heel wat omliggende dorpen kon noemen. Verder kon hij personalia verstrekken over Durani en beschreef hij de ligging van Qasaba. Deze elementen, die in zijn voordeel spelen, worden in de bestreden beslissing niet in overweging genomen.

Verzoeker stelt dat inzake de seizoenen het Dari als uitgangspunt werd genomen, en dit terwijl hij het Pashtou machtig is. Hij verwijst naar de informatie in het administratief dossier en stelt dat van hem niet mag worden verwacht dat hij de seizoenen kent in een taal die hij niet machtig is.

Verzoeker betoogt dat de eenheidsmaat 'man' verschilt naargelang de regio. Hij is inderdaad niet goed op de hoogte van maten en gewichten. Hij ging echter nooit naar school en bij de uitbating van zijn houthandel was deze kennis niet essentieel. Het hout werd per stuk verkocht en niet per gewicht.

Verzoeker voert aan het misverstand tussen zijn eigen kinderen en de kinderen van zijn broer tijdens het interview te hebben ingezien zodat dit niet doorslaggevend mag zijn om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas.

Verzoeker laat de politiek aan zich voorbijgaan. Zijn politieke kennis is niet bepalend voor de beoordeling van zijn aanvraag nu deze aanvraag niet op zijn politieke overtuiging is gebaseerd. Verzoeker werkte als chauffeur en is een eenvoudig man.

Verzoeker wijst erop dat hij twee namen van provincieraadsleden correct noemde en dat hij slechts drie maanden werkte voor de heer Durani. Er mag niet worden verwacht dat hij de gehele provincieraad bij naam en toenaam kent. Verzoeker hoorde wel eens namen waaien en onthield deze. Dat wil niet zeggen dat hij deze zou hebben ingestudeerd.

Dat hij niet wist dat er in zijn dorp een kiesbureau was, wijt verzoeker aan zijn gebrek aan politieke engagement en aan het feit dat het in Afghanistan niet verplicht is om te gaan stemmen.

Het CGVS spitst zich aangaande het naburige dorp eenzijdig toe op de reistijd terwijl verzoeker de route naar Sra Milan beschreef aan de hand van een eikpunt, met name de bazaar Akakhil.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker stelt afkomstig te zijn van het dorp Yaghsband in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Uit zijn verklaringen en de informatie, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij een bijzonder ontoereikende en aberrante kennis vertoonde over de Afghaanse kalender en dat zijn verklaringen over de toepassing van deze kalender allerminst in overeenstemming waren met het gebruik ervan in Afghanistan. In zoverre verzoeker dit tracht toe te schrijven aan het feit dat het Dari en niet het Pashtou als uitgangspunt zou zijn genomen, dient te worden vastgesteld dat zijn betoog geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker werd bij het CGVS immers gehoord in het Pashtou en gaf, wanneer hij werd ondervraagd over de Afghaanse seizoenen en maanden, zelf de maanden in het Dari (administratief dossier, stuk 3, p.1, 20-22; stuk 10: landeninformatie). Hoe dan ook kan zijn uitleg geen verklaring bieden voor het gegeven dat hij de maand 'aqrab' in drie verschillende seizoenen plaatste, noch voor het feit dat hij ten onrechte beweerde dat sommige maanden voor de helft in de ene en voor de helft in het andere seizoen zouden vallen.

Uit de met recht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoonde omtrent de in Afghanistan gebruikte oppervlaktematen. Tevens blijkt hieruit dat hij een gebrekkige kennis vertoonde aangaande de gewichtseenheden die in Afghanistan worden gebruikt. De in dit kader geuite bewering dat de eenheidsmaat 'man' zou verschillen naargelang de regio, wordt niet onderbouwd, betreft een blote bewering en kan geenszins afbreuk doen aan de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen ten onrechte te minimaliseren door te verwijzen naar zijn lage scholingsgraad en naar het niet-essentiële karakter van deze informatie. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de gangbare oppervlaktematen en gewichtseenheden in Afghanistan behoren tot de basiskennis van iemand die zijn gehele leven in Afghanistan stelt te hebben gewoond en geleefd. Dat verzoeker hierover onwetend bleek, klemmt overigens nog des te meer daar hij beweerde dat hij er landbouwgronden had, dat er een boer was aan wie deze gronden werden verpacht en dat de overeenkomst met deze boer was dat de hij de helft van de oogst moest afstaan en de helft van de oogst mocht houden (administratief dossier, stuk 3, p.16-18). De verklaring dat de oogst werd verdeeld zonder deze op te meten is daarbij geenszins geloofwaardig (*ibid.*, p.23).

Verzoeker legde, zo blijkt uit de verklaringen die met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing, daarenboven niet-doorleefde verklaringen af aangaande de periode waarin de taliban de plak zwaaiden in Afghanistan en legde in dit kader anachronistische verklaringen af over de gebeurtenissen die zijn kinderen zouden zijn overkomen. Verzoeker herhaalt de uitleg die hij voor deze vaststellingen gaf tijdens het gehoor. Deze loutere herhaling van zijn gezegden kan echter niet volstaan om de bestreden motivering te ontcrachten. Verzoekers aanvankelijke verklaringen tijdens het gehoor waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zo verklaarde hij spontaan: "*Mijn kinderen zijn ook naar*

Pakistan gegaan, maar ik ben in mijn land gebleven". Even verder werd bovendien uitdrukkelijk gevraagd: *"Toen de taliban aan de macht waren, hebt u uw kinderen weggestuurd?"*, waarop hij dit nogmaals eenduidig bevestigde (*ibid.*, p.8-9).

Verzoeker betwist bovendien niet dat hij een apert gebrek aan kennis vertoonde inzake enkele prominente figuren uit de recente Afghaanse geschiedenis, en dit meer bepaald aangaande Mohammed Younus Khalis, een legendarisch krijgsheer uit zijn voorgehouden provincie en aangaande Rabbani. Tevens bleek hij volledig onwetend over de politieke partijen die in Afghanistan actief zijn. Zelfs van iemand die niet politiek geëngageerd is, mag hierover een meer gedegen kennis worden verwacht. Verzoekers onwetendheid klemmt bovendien nog des te meer nu hij beweerde als privéchauffeur te hebben gewerkt voor een provincieraadslid.

Ook over deze beweerde beroepsactiviteit legde verzoeker overigens gebrekkige en foutieve verklaringen af. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat hij niet wist waarom Durani een nieuwe chauffeur nodig had, evenmin op de hoogte bleek van het wedervaren van diens voormalige chauffeur en niet wist hoe vaak de provinciale raad samenkwam. Hoewel hij gedurende zulke provinciale raden steeds buiten zou zijn gebleven met de chauffeurs van de andere provincieraadsleden, gaf hij wanneer hij over de andere raadsleden werd ondervraagd bovendien de namen van twee personen die niet in deze raad zetelden doch wel actief waren in het nationale parlement. Deze kennis mocht, gelet op zijn voorgehouden beroepsactiviteit als privéchauffeur van Durani en op de tijd die hij in dit kader zou hebben doorgebracht met de chauffeurs van de andere provincieraadsleden, weldegelijk van verzoeker worden verwacht.

Verzoeker legde blijkens de verklaringen en de informatie zoals aangehaald in de bestreden beslissing daarenboven gebrekkige en foutieve verklaringen af over de plaats waar zijn dorpsgenoten konden gaan stemmen tijdens de verkiezingen. Hij bleek in dit kader zelfs niet te weten dat er in zijn eigen dorp kon worden gestemd. Verzoeker tracht zijn onwetendheid ten onrechte te vergoelijken. Het is niet aannemelijk dat het aan iemand die beweert zijn hele leven in Yaghsband te hebben gewoond zou zijn ontgaan dat er in zijn dorp kon worden gestemd tijdens de verkiezingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoeker frappant foutieve verklaringen aflegde en een verregaand gebrek aan kennis tentoonspreidde over het naburige dorp Sra Miran, en dit ondanks dat hij beweerde dit dorp te kennen, aangaf dat het op de weg ligt naar zijn dorp en stelde dat hij als chauffeur werkte. Zo verklaarde hij geheel ten onrechte dat voormeld dorp zich aan de andere kant bevindt van de rivier die naast zijn dorp stroomt en dat het geografisch hoger is gelegen dan zijn eigen dorp. Tevens bleek hij totaal niet te weten hoever dit dorp van zijn dorp is gelegen, en dit ondanks dat het buurdorpen zijn en ondanks dat men vanuit verzoekers dorp steeds langs Sra Miran moet passeren wanneer men de kortste weg naar Jalalabad of Torkham wil nemen. Van iemand die zijn hele leven in Yaghsband heeft gewoond en er als chauffeur heeft gewerkt, kan worden verwacht dat hij op dergelijke eenvoudige en elementaire kennisvragen omtrent de directe omgeving van zijn dorp zou kunnen antwoorden.

Dat verzoeker op een aantal andere vragen wel een correct antwoord zou hebben verstrekt, weegt geenszins op tegen de voormelde, aperte lacunes in zijn kennis omtrent Afghanistan in het algemeen en zijn dorp in het bijzonder. Inzake het verwijt dat de elementen die in zijn voordeel spelen niet in de bestreden beslissing werden opgenomen, kan nog worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om alle elementen die in het voordeel, dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling spelen in de bestreden beslissing op te nemen. *In casu* volstaan de voormelde vaststellingen om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde Afghaanse herkomst en nationaliteit. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn asielerelaas, dat zich in Afghanistan zou hebben afgespeeld.

De neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden betwist of weerlegd, de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst en relaas niet herstellen (administratief dossier, stuk 9: documenten).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker toont, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst en asielrelaas, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER